

Fekete Vince

Kondenz

Buda Feri bátyámnak, nagy-nagy szeretettel

*Távol sötétedik a dombok karéja, felhők
kékes foszlányai vonulnak, remegnek a
tornyok, házak, utcarészek, hol egykor
még szárnyakat próbáló repülések, tél,
nyár, kikelet zajos órái, percei, napjai
pörögtek. Vonatok jönnek, tolatnak,
érkezők, várók, elmenők nyüzsgő serege
hömpölyög, virágok illata, talpfák émelyítő
szaga, ázott ruhák, verejtékbűz, autók, taxik,
buszok, villamos csilingel a sarkon, át a hídon,
míg a folyó a ködöt lassacskán tereli.*

*Visszhangozza az őszi éj a lépteket, ahogy
mennek köpenyekbe bújva, át az üres téren,
hosszan, az új házsorokon, s a gyárak előtt végig,
hol az éji árnyak rézsút kinyújtózva, ferdén
vetülnek a parki fák sorára, hogy aztán fejüket
lehajtsák a földre vagy a házak tetejére,
arcokat, fejeket vígan paskoló esőre,
tócsákra, foltokra, olajjal kenődve
a keskeny járdán, s az útra, hol autók
rohannak bolondul, tülkölnek, tolatnak,
s valami savanykás füst terjed lassan a*

*levegőben – mert havazás készül esőre végül,
az este csak díszlet, s lassan minden odakékül...*

*De miféle napfény, milyen fények égnek
másik felén most a földnek meg az égnek,
milyen napok azok, amik ott lebuknak,
milyen napkeltékre vajon milyen alkonyt
vonnak, és miféle virágok pompáznak
azokban az erdőkben, milyen fák, és a
lombban milyen madarak dalolnak, hallod?,*

*egyre hangosabban, milyen a motorzaja halálnak,
életnek, s a házak között milyen szmogok,
ködök és esők, havak, porok, észveszejtő
hurrikánok kerekednek, élnek, s aztán... elhalnak?*

*Fehér csík, s zaj csap át nyugat felé a légen.
Aztán semmi. Csak a vér surrogó vonulását
hallani. Röntgen az űr, süti rajtam át a mását.*